

วิธีดำเนินการวิจัย

ลักษณะของกลุ่มตัวอย่างประชากร

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาวิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยาจำนวน ๕๐๐ คน ได้แก่ นักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาการ ศึกษาปีที่ ๑ และปีที่ ๒ นักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาการ ศึกษาสูงปีที่ ๑ และปีที่ ๒ และนักศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษา ประถมศึกษา ระดับชั้นการศึกษาละ ๑๐๐ คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

004361

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีดังนี้

๑. สัมฤทธิผลทางด้านการเรียน พิจารณาจากคะแนนสะสมเฉลี่ยจนถึงเทอมที่ ๒ ของปีการศึกษา ๒๕๑๕
๒. แบบทดสอบการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียน ผู้วิจัยได้ดัดแปลงมาจาก
 - ก. หมวดสภาพทางสติปัญญาและด้านการเรียน เป็นองค์ประกอบหนึ่งในแบบทดสอบความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ซึ่งส่งศรี ศรีมุกดา^๑ ดัดแปลงมาจากมาตรความคิดรวบยอดเกี่ยวกับตนเอง (Self Concept Scale) ของปีแอร์สและแฮริส (Piers and Harris)

^๑ส่งศรี ศรีมุกดา, "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง กับการสำเร็จทางการศึกษา", (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๐).

ข. แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ซึ่งพรอนทิวา รุจิพร^๒ คัดแปลงมาจากรายการตรวจสอบคำคุณศัพท์ (Adjective Check List) ของกัฟและ ฮายบรัน (Gough and Heilbrun)

แบบทดสอบนี้ใช้วัดความถนัดทางด้านการเรียนรู้โดยให้ตอบรับหรือปฏิเสธข้อความต่าง ๆ ตามความรู้สึกของตนเอง ซึ่งมีทั้งหมด ๕๕ ข้อ ใช้เวลาในการตอบ ๔ นาทีถึง ๑๐ นาที

การให้คะแนน ถ้าตอบรับข้อความที่แสดงถึงความถนัดทางด้านการเรียนรู้ให้คะแนนเป็น ๑

ถ้าตอบปฏิเสธหรือไม่แน่ใจให้คะแนนเป็น ๐

๓. แบบทดสอบความวิตกกังวล ผู้วิจัยสร้างขึ้นบางข้อและคัดแปลงมาจาก

ก. มาตรฐานความวิตกกังวลในการสอบ ซึ่งสกุศลัน พรธนะแพทย์^๓ แปลและคัดแปลงมาจากมาตรฐานความวิตกกังวลในการสอบสำหรับเด็กของซาราสันและคณะ

ข. หมวดความวิตกกังวล ซึ่งธงชัย ชิวปรีชา^๔ สร้างขึ้นโดยอาศัยผลการค้นคว้าตามแนวความคิดของแคทเทิล และ ซาราสัน

^๒พรอนทิวา รุจิพร, "การศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองของ นิสิตที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง และนิสิตที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ;" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๒).

^๓สกุศลัน พรธนะแพทย์, "การศึกษาเปรียบเทียบการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีความกังวลใจสูงกับนักเรียนที่มีความกังวลใจต่ำ;" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๒).

^๔ธงชัย ชิวปรีชา, "การศึกษาแบบความคิด(Cognitive Style) ของนักเรียนฝึกหัดครูระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นปีที่ ๑ และ ๒;" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, ๒๕๑๓).

แบบทดสอบนี้วัดความวิตกกังวลของนักศึกษาใน ๔ ด้าน คือ

ด้าน การเรียน	๒๒	ข้อ
ด้าน ครอบครัว	๑๘	ข้อ
ด้าน ความสัมพันธ์กับเพื่อนและคนอื่น	๒๔	ข้อ
ด้าน ทั่วไป	๕๑	ข้อ
รวมเป็นจำนวน	๑๑๕	ข้อ

การตอบให้ตอบรับหรือปฏิเสธข้อความต่าง ๆ ตามที่เป็นความจริง ใช้เวลาในการตอบ ๓๕ ถึง ๔๕ นาที

การให้คะแนน ถ้าตอบรับข้อความที่แสดงถึงความวิตกกังวล ให้คะแนนเป็น ๑
ถ้าตอบปฏิเสธหรือไม่แน่ใจให้คะแนนเป็น ๐

การดำเนินการวิจัย

การวิจัยขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยนำแบบทดสอบการรับรู้ความถนัดทางด้าน การเรียน และแบบทดสอบความวิตกกังวลให้ นิสิตปริญญาโท แผนกวิชาจิตวิทยาจำนวน ๘ คน ทำแบบทดสอบ พร้อมทั้งขอเสนอแนะและให้นำข้อเสนอแนะนั้นมาปรับปรุงแก้ไข

การรวบรวมข้อมูล

๑. ให้นักศึกษาทำแบบทดสอบความวิตกกังวลและแบบทดสอบการรับรู้ความถนัดทางด้าน การเรียน

๒. คัดลอกคะแนนสะสมเฉลี่ยของนักศึกษาจากแผนกทะเบียนของวิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา

๓. แบ่งกลุ่มตัวอย่างผู้ที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน โดยเรียงตามลำดับคะแนนสะสมเฉลี่ยออกเป็น ๓ กลุ่ม คือ กลุ่มสูง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มต่ำ ซึ่งแต่ละกลุ่มนี้ยังแบ่งออกตามการรับรู้ความถนัดทางด้าน การเรียน โดยเรียงตามลำดับคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบ

การรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนเป็น ๓ กลุ่มย่อย คือ กลุ่มที่มีการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนในระดับสูง กลุ่มที่มีการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนในระดับปานกลาง และกลุ่มที่มีการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนในระดับต่ำ จะได้นักศึกษา ๕ กลุ่มดังปรากฏในตารางที่ ๑

ตาราง ๑ กลุ่มนักศึกษาทั้ง ๕ กลุ่มที่แบ่งตามสัมฤทธิผลทางการเรียนและการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนซึ่งแบ่งออกตามระดับ ๓ ระดับ คือ ระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ

การรับรู้ความถนัด สัมฤทธิผล	สูง	ปานกลาง	ต่ำ
สูง	๑	๒	๓
ปานกลาง	๔	๕	๖
ต่ำ	๗	๘	๙

จากตาราง ๑ อาจพิจารณาจัดแบ่งนักศึกษาออกตามระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตนแตกต่างกันได้ ๓ ระดับดังนี้

๑. กลุ่มนักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตนตรงกับความเป็นจริง คือ

ก. กลุ่มนักศึกษาที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนสูงและมีการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนสูง (กลุ่มที่ ๑)

ข. กลุ่มนักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนปานกลางและมีการรับรู้ความ
ถนัดทางด้านการเรียนปานกลาง (กลุ่มที่ ๕)

ค. กลุ่มนักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำและมีการรับรู้ความถนัด
ทางด้านการเรียนต่ำ (กลุ่มที่ ๕)

๒. กลุ่มนักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตนไม่ตรงกับความเป็นจริง คือ

ก. กลุ่มนักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนปานกลางและมีการรับรู้
ความถนัดทางด้านการเรียนสูง (กลุ่มที่ ๔)

ข. กลุ่มนักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนปานกลางและมีการรับรู้
ความถนัดทางด้านการเรียนต่ำ (กลุ่มที่ ๖)

ค. กลุ่มนักศึกษาที่มีการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนปานกลางและมี
สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง (กลุ่มที่ ๒)

ง. กลุ่มนักศึกษาที่มีการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียนปานกลางและมี
สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ (กลุ่มที่ ๔)

๓. กลุ่มนักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของตนไม่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด คือ

ก. กลุ่มนักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงและมีการรับรู้ความถนัด
ทางการเรียนต่ำ (กลุ่มที่ ๓)

ข. กลุ่มนักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำและมีการรับรู้ความถนัด
ทางด้านการเรียนสูง (กลุ่มที่ ๗)

การหาความเชื่อถือได้ของเครื่องมือ

๑. แบบทดสอบการรับรู้ความถนัดทางด้านการเรียน คำนวณหาความเชื่อถือ
ได้ของแบบทดสอบโดยไร้ข้อความซ้ำในทางนิเสธเป็นจำนวน ๕ ข้อ ดังตัวอย่าง

ข้อ ๑ ขพเจ้าทำข้อสอบไม่ได้เป็นส่วนมาก

ข้อ ๒๒ ขาพเจ้าทำข้อสอบได้เป็นส่วนมาก

แบบทดสอบนี้มีความเชื่อถือได้เท่ากับ .๔๗

๒. แบบทดสอบความวิตกกังวล คำนวณหาความเชื่อถือได้ของแบบทดสอบ โดยใช้ข้อความซ้ำในทางนี้เสร็จเป็นจำนวน ๒๐ ข้อ ดังตัวอย่าง

ข้อ ๓ ข้าพเจ้ามีจิตใจลอยและชอบฝันหวาน

ข้อ ๒๒ ข้าพเจ้าไม่เคยใจลอยหรือฝันหวาน

แบบทดสอบนี้มีความเชื่อถือได้เท่ากับ .๘๘

การวิเคราะห์ข้อมูล

๑. คำนวณหาความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวล สัมฤทธิ์ผลทางการเรียน และการรับรู้ความถนัดทางการเรียน โดยใช้สูตรเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Coefficient of Correlation) และทดสอบความมีนัยสำคัญของค่าสหสัมพันธ์

๒. เปรียบเทียบความวิตกกังวลของนักศึกษาระหว่างเพศในแต่ละค่านและความวิตกกังวลโดยส่วนรวมโดยการทดสอบค่าที (t - test)

๓. เปรียบเทียบความวิตกกังวลของนักศึกษาระหว่างระดับชั้นการศึกษาในแต่ละค่านและความวิตกกังวลโดยส่วนรวม โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนชั้นเดียว (One - way Analysis of Variance)

๔. เปรียบเทียบความวิตกกังวลของนักศึกษาทั้ง ๕ กลุ่มในแต่ละค่านและความวิตกกังวลโดยส่วนรวม โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนชั้นเดียว

๕. เปรียบเทียบความวิตกกังวลของนักศึกษา ๕ กลุ่มในค่านสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนและในค่านการรับรู้ ความถนัดทางค่านการเรียน โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน ๒ ชั้น (Two - way Analysis of Variance)

๖. เปรียบเทียบความวิตกกังวลรวมของนักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของคนที่แตกต่างกัน ๓ ระดับ คือ กลุ่มนักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของคนที่ตรงกับความเป็นจริง กลุ่มนักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของคนที่ไม่ตรงกับความเป็นจริง และกลุ่มนักศึกษาที่มีระดับการรับรู้ความถนัดทางวิชาการของคนที่ไม่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนชั้นเดียวและโดยการทดสอบค่าที